

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

Continet Tractatus De Conscientia, De Peccatis, De Legibus, De Fide, Spe,
Et Charitate

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

7 [i.e. 8] Priuati ne sint infideles, vel priuari possint potestate, & dominio
circa fideles.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76540](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76540)

delum liberari perseverando in regno infidelium, ex eo quod Princeps priuatur iurisdictione. At hoc fieri non potest, nisi addant hæc conditiones. Prima, vt addit morale periculum, & proximum peruersionis. Secunda, vt non sit alia commodior via vitandi illud periculum. Tertia, ne ex illa priuatione sequantur grauiora mala, quæ communiter timeri debent. Nam cum priuatio huius iurisdictionis fieri vix possit, nisi per depositionem Principis, & hæc tot malis solet esse exposita, efficitur sanè magno opus esse circumspectione in hoc remedio.

8 De potestate dominij maior est dubitatio, an Princeps infidelis priuari ea possit circa seruos fideles ob bonum, & honorem fidei? Affirmant plures cum diuo Thoma 2.2.9.10. art. 10. etiam in casu quo nullum sit periculum peruersionis. Lorca ibi, Bannes *dub. ult. concl. 4.* reputat probabile Valent. 2.2. *disp. 1. quæst. 10. p. 8. pag. 400.* & cum adest periculum peruersionis docet absolute, & addit hoc periculum communiter adesse ex communicatione, & habitatione fidelis cum infideli: idèque posse Ecclesiam eximere fidelem seruum à potestate infidelis, contenti Malder. 2.2. *quæst. 10. art. 10. conclus. 3. & 4.* Et primò probatur, quòd priuatio dominij fieri possit, etiam si non addit periculum peruersionis solum ob fauorem fidei, quia hæc priuatio dominij non fit ab Ecclesia ex directa potestate, quam habeat in infideles, sed ex iure quod habet defendendi, & tuendi subditorum fidelium dignitatem; quæ negari non potest multum extolli, ex eo quòd susceptione fidei à seruitute liberentur. Secundo, ex conuersione vnus infidelis ad fidem altero in infidelitate permanente, dissoluitur matrimonium fauore fidei, & priuatur coniux infidelis iure acquisito, quod habebat; ergo etiam priuari poterit dominio serui infidelis, ex eo quòd ad fidem serui conuertatur, quamuis periculum peruersionis absit. Verum si periculum peruersionis adsit, tunc videtur necessario concedendum, posse Ecclesiam à dominio seruitutis fidelem liberare, quia in hac libertate solum exercetur defensio, & indirecta iurisdictione. Tertiò, quia ratione infidelitatis merentur priuari dominio in seruos fideles. Ergo excurio huius meriti ab Ecclesia est facienda.

9 Ceterum dicendum existimo, per se loquendo, & ratione fidei, non potest Ecclesia fideles à dominio infidelium liberare, sic Nauarr. *summ. cap. 17. num. 103. & 104.* supponit Molin. *de iustit. tit. 1. disp. 39. vers. quartus est.* Couarr. *in reg. peccatum 2. p. §. 11. num. 6.* Suarez *disp. 18. de fide sect. 5. n. 10. Coninch. disp. 18. dub. 10. conclus. 3. & 4.* Turrian. *disp. 52. dub. 1.* Ratio est, quia nullibi constat à Christo concessam esse hanc potestatem; sed potius colligitur contrarium ex multis locis Scripturæ, vbi mandantur serui dominis suis obedire, ad Titum 2. ad Ephes. 6. 1. Petri 2. & alibi. Quapropter in *cap. si quis seruum, 7. qu. 4.* grauius reprehenditur suadens seruo fugam prætextu religionis; si autem liber existeret, suaderi ei poterat fuga, ipsæque liberè eam arripere posset.

10 Secundo dico ratione periculi peruersionis, si sit proximum, & morale, poterit tunc seruus eximi à seruitute; sed hoc non est speciale in seruo fidelis respectu infidelis, sed in quocunque seruo respectu sui domini, si enim dominus minis, vel peruersione importuna, seruum ad peccatum tentauerit pertrahere, poterit seruus ab illius dominio se eximere, & Ecclesia poterit partes illius suscipere, & sibi subditum ab imminenti damno liberare. sic supra cti Doctores. Ex præcisâ tamen habitatione fidelis cum infideli, non censetur periculum peruersionis adesse ita graue, vt possit Ecclesia dominum infidelem dominio serui priuare. Nam ipse seruus non potest ob tale remotum periculum à seruitute fugere; quia non est necessaria fuga, vt se indemnem seruet. Ergo neque Ecclesia poterit fugam præcipere, quia in tantum eam præcipere potest, in quantum ad seruandum indemnem suum fidelem necessaria est. Adde grauius periculum adesse, cum seruus fidelis virtuti deditus habitat cum domino fidelis vitioso; sed si dominus ad peccatum non pertrahit suasionem importuna, aut alia via iniusta, non potest seruus dominum deserere; quia illud non censetur graue periculum, cui Deo adiuuante, succurri moraliter non possit. Ergo neque erit censendum mortale periculum habitare fidelem cum infideli, si nulla adest vis, aut importuna suasio ad peccatum.

11 Rationes contrariæ non videntur.

Ad primam admitto aliquem esse fauorem fidei, si serui fideles ob fidem receptam à seruitute liberarentur, sed dico longè maiorem esse eos non liberari, quia ex tali libertate redderetur odiosa fides infidelibus, & suspecta iniustitiae. Item ipsi serui, vt libertatem obtinerent, fortè simulatè conuincerentur.

Ad secundam concedo matrimonium infidelium per conuersionem vnus ad fidem à tero pertinaciter manente dissolui ex dispensatione Christi explicata per Paul. 1. *Corinth. 7.* Nego tamen idem esse dicendum in seruitute, quia nullibi habetur Christum dominum exemisse seruum fidelem à dominio infidelis ob fidei susceptionem.

Ad tertiam nego ob infidelitatem semper dignos esse infideles priuari dominio; sed aliquando infidelitas est purè negatiua, quæ peccatum non facit; quando autem infidelitas

positiua est, & peccaminosa: tunc admitto infideles dignos esse, vt dominio priuentur, sed priuandi sunt ab eo, qui eorum fuerit superior, non ab Ecclesia, quæ nullam in illos habet directam potestatem.

PUNCTVM IX.

Quousque communicatio fidelis, cum infidelibus prohibita sit.

- 1 In ritibus, & superstitioso cultu iure natura prohibita est talis communicatio.
- 2 Non licet Catholico infidelem admittere ad sacramentorum receptionem.
- 3 Si fidei imminet peruersionis periculum, iure natura prohibita est communicatio.
- 4 Iure Ecclesiastico prohibetur esse fidei admittere non baptizatum ad sacrificium Missæ, bene ad orationem.
- 5 Hæreticus denuntiatus vitandus est à fidei in quocunque communicacione, quæ necessaria non sit.
- 6 Enumerantur casus, in quibus iure Ecclesiastico videatur communicatio fidelis cum infideli prohibita.
- 7 Familiaritas cum iudeis de se periculosa prohibetur.
- 8 Alii casus solum prohibentur, cum iure natura prohibita accedit. Excipit vnus, vel alterum.
- 9 Esus azymorum prohibetur si fiat ritu Iudaico, & non aliter.
- 10 Non licet Iudæum vel Sarracenum ad medendum vocare, nisi urgente necessitate.
- 11 Item neque medicinis ab ipso applicatis recipere.
- 12 Ingressus in balneum cum Iudæo, quæ ratione prohibetur.
- 13 Quid de conuiuio.
- 14 Nutrire filios Iudæorum extra illorum domus non videtur prohiberi.
- 15 Quid de famularu.
- 16 Non licet Christiano Iudæos heredes, vel legatarios facere.
- 17 Quando sit peccatum mortale in supradictis casibus communicacione.
- 18 Supradictæ prohibitiones de solis Iudæis intelliguntur, vt prohibitis reposit.
- 19 Quis possit in supradictorum casuum prohibitionem dispensare.

Duplex esse potest communicatio, alia in rebus diuinis, alia in humanis, & politicis. Item potest esse communicatio fidelis, cum infideli baptizato, & Ecclesiæ subdito, vel cum infidei non baptizato. Ac denique prohibito esse potest iure diuino, & naturali, vel solum iure Ecclesiastico.

Primo certum est iure diuino, & naturali prohibitam esse communionem fidelis cum infidelibus in suis ritibus, & superstitioso cultu, v.g. sacrificando, orando, & alia efficiendo, quæ ipsi infideles præstant. Ratio est clara, quia cum talis cultus intrinsecè maus sit, nequit vlla ratione honestatis, aliâ idololatricæ externa honestate possit. An verò si eius sacrificiis, & orationibus interitis, censetur cum illis communicare, & quando te à peccato excusare potes, diximus supra, eum de confessione externa fidei loqueretur. Item an sit cooperatio, & communicatio ad superstitiosum cultum vendere animalia sacrificanda Iudæo, vel Gentili, dicemus in disp. de scandalo.

2 Secundo certum non est licere Catholico admittere infidelem ad sacramentorum participationem, quia est incapax illorum fructus, quòd si infidelis se per vim ingerat, poterit Ecclesia eum tanquam iniuriosum religioni repellere, & punire. Ex quo fit non licere fidei cum infideli matrimonium contrahere, non solum ob periculum peruersionis; sed etiam ob reuerentiam sacramenti, quod non potest vnus recipere, alio non recipiente.

3 Tertiò certum est iure diuino, & naturali prohibitam esse fidei communicationem cum infidelibus quibuscumque, si ex tali communicatione imminet peruersionis periculum; quia quilibet tenetur salutis suæ consulere, quod non censetur facere, quando periculosa, & nociua non vitat. sic D. Thomas 2.2. *quæst. 10. art. 9.* ab omnibus receptus. Hoc autem periculum ex communicatione frequenti, & diuturna semper timeri potest, præcipue si Catholici simplices sint, & communicatio sit cum Iudæis, vel hæreticis, qui nullam occasionem omittunt fideles animas pervertendi, vt bene relato Cypriano, Athanasio, & Irenæo ponderauit Coninch. *disp. 18. de fide, dub. 11. num. 137.*

4 Quarto certum est iure Ecclesiastico prohibitam esse fidei admittere infidelem non baptizatum ad sacrificium Missæ, iuxta textum in *c. Episcopus, de consecrat. distinct. 1.* bene tamen ad orationes priuatas, ad concionem, & ad alia quæ Missæ Catechumenorum vocantur, vt constat ex supradicto text. Si autem ex admisione ad sacrificium speraretur fructus aliquis specialis, vt eius vel alterius conuersio, tunc admitti posset infidelis non nominatim excommunicatus. *Ægyd. Coninch. disp. 18. dub. 11. n. 164.*

5 Quinto certum est iure Ecclesiastico infidelem hæreticum,